

בוויכוח על המצב בטלוויזיה אמרתי:

אורי אבנרי: אחדות דיעות מלוכת שורת בויי כוח זה, מקיר אל קיר, מהמערך עד גח"ל ועד אגודת ישראל.

כל הנואמים מסכימים למעשה שדרוש קומיסר פרי ליטי בטלוויזיה, כדי שתושמעה ברמה הדיעות הנכונות, ותימנע השמעת הדיעות הפסולות.

אלא שכל נואם סבור שדעתו שלו היא הנכונה, ושאתו יש לראיין כל יום בטלוויזיה, ואינו את דיעות מתנגדיו יש לשווא, לפסול ולהעלים.

זוהי אותה הרמוניה עילאית, המשתקפת במליאת רשות-השידור עצמה - שבת אחים גם יחד של עסקני כל מפלגות המיסוד, הפועלים על-פי העיקרון של יד רוחצת יד, שמור-ליי ואשמור-ליך - ולאנשי המיקצוע יש לסתום את הפה.

אבאק של אנשי-מופת

הטלוויזיה היא חולה. היא נולדה חולה. תוך שלוש שנים התחלפו בה המישה מנהלים. מבין 20 העובדים המקוריים של מחלקת-החדשות, נשארו בקר שי ארבעה. במיסדרונות שירות-השידור מתהלך שיר, שיש לו

ותנה בא יושבראש הרשות, ואומר - כדברי סגן ראש הממשלה - „דרוש יתרייעול“ ייעול - שפי רושו חיסול, יתרייעול - כדי שלא יראו את הדברים האלה.

על זה נטוש המאבק האמיתי. כל השאר הוא פורמליזם, אם כי גם על הדברים הפורמליים יש הרבה מה לומר.

שפיכת-מוח או אמת?

מהו, בעצם, המוקד האמיתי של הוויכוח? הטלוויזיה היא מכשיר כביר, מכשיר בעל כוח מחץ עצום.

הוא יכול להיות מכשיר גורא של שפיכת-מוח, כמו במדינות טוטליטריות, כמו בדמוקרטיה עממיות, כמו אותה טלוויזיה שכמה מחברי-הכנסת, שדיברו היום, מת-געגעים אליה.

לעומת זאת יכולה הטלוויזיה להיות מכי שיר עצום לביצור הדמוקרטיה, עזידי כך שהיא מראה את המציאות, ומאפשרת לציבור להסיק בעצמו את המסקנות.

מכשיר כזה זקוק לעורך. הוא זקוק לעורך כמו כל עיתון, ויותר מכל עיתון. העורך צריך לדעת מה הוא רוצה. הוא צריך לדעת מהי דמות הטלוויזיה שהוא

אורי אבנרי: רשמתי לעצמי מה שנאמר: „ניתן כולנו מיפרעה נוספת של אמון, אשראי של אמון.“

יגאל אלון: זה לעובדים. את זה לא צריך להזכיר כי זה נוגד את התורה.

אורי אבנרי: אם אתה מתכוון שיש לתת אשראי של אמון גם להנהלה וגם לעובדים - אני לא יודע איך אפשר להזכיר זאת יחד, במצב של היום.

קריאה: מדוע?

אורי אבנרי: מפני שיש טיכסוך ביניהם. ולא זה בלבד שיש טיכסוך ביניהם, אלא שיש ביניהם חילוקי-דיעות יסודיים לגבי מהות המישור שר הדרוש בשירות השידור.

יגאל אלון: מניין אתה יודע?

אורי אבנרי: אני חי בקרב עמי, וקורא עיי תונים, וגם רואה טלוויזיה, וזהו הרושם שקיי בלתי-מושיגה.

קריאה: הם התפייסו.

אורי אבנרי: אפשר לפייס, אפשר להתי-פייס. זה דבר יפה מאוד. אבל מה הטעם בהתי-פייסות, אם הבעיות היסודיות אינן נפתרות? והבעיות היסודיות, כבוד השר וכבוד היושבת-ראש, זקוקות לזקירה, לליבונו, למחשבה, לברי

נגד קונדיסארים!

הרי יסודי ביותר. עברו שלוש שנים, ויש מה ללמוד, יש ממה להסיק מסקנות.

הדבר הראשון שיש ללמוד אותו הוא, שרשות השידור, כמו שהיא קיימת, היא פיקציה. אין זו רשות אוטורי נומית אמיתית, המייצגת באמת את הציבור על גווניו השונים.

זהו מוסד ממשלתי, הממונה עליידי הממשלה, על פי מפתח מפלגתי. כלומר, זהו מוסד המבצע את רצון השלטון בענייני שידור, מבלי שלממשלה תהיה אחר ריות למעשיו. וכך יכול לבוא השר הממונה על הטל-וויזיה, ולרחוץ בנקיון כסיו, ולצטט מה אמר יושבראש רשות השידור. בבחינת „הוא אמר, לא אני.“ השר הוא רק מעין דובר של יושבראש הרשות, המנכ"ל. המליאה היא עצמאית, כביכול. עם כל הכבוד, זוהי פיקציה.

טלוויזיה מתחדה

ואלה הצעותי:

● ראשית, יש לקבל את הצעת העובדים למנות ועדת חקירה פרלמנטרית, או ועדה ציבורית.

אני רוצה להצטרף לאותם הדורשים מינוי ועדת חקירה בכל ענייני ובכל פרשה. אך אחרי שכל הנרי אמים, בלי יוצא מן הכלל, דיברו היום על הסכנות הנוראות הצפונות בטלוויזיה, אי-אפשר לבוא ולומר שהנושא הזה, שהוא מרכזי לגבי דמות החברה הישראלי, דווקא הוא אינו די חשוב כדי שתקום ועדה שתחקור בריצינות את מיבנה הטלוויזיה, את מיסטר העבודה בה ואת מגמותיה.

● שנית, לדעתי יש לשנות את החוק כך שיבי טיה רשות-השידור עצמאית באמת, ומינוי המנכ"ל על-ידי הכנסת, כמו מבקר המדינה, ולא על-ידי הממשלה, לא במישרין ולא בעקיפין.

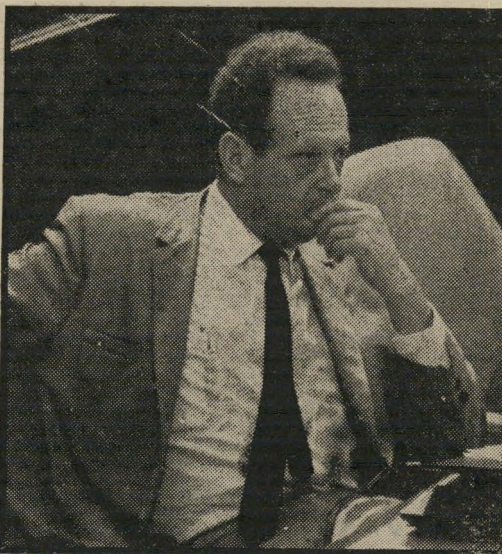
● שלישית, יש לתת היתר להקמת טדי וויזיה פרטית מתחרה, כדי שהתחרות תביא להתחרות בין מכשירים וזהתמודדות של דיעות.

ובמיסגרת זאת יש לתת חופש מירבי לעורכי התוכני גיות, תחת מנכ"ל מיקצועי, אחראי ובלתי-תלוי, תוך מיניעת צנזורה כלשהי.

באותו ראיין שלא שודר אמר יושבראש רשות השידור: „אי-אפשר לסמוך רק על השכל הישר בשיי קולי עריכה.“

אני אומר: אם העורכים אינם טובים, יש להחליף אותם. אם הם טובים - יש לסמוך על חשיקולים המקצועיים שלהם.

כך או כך, אין מקום לקומיסרים.

השר הממונה על הטלוויזיה

יש אבסורד יסודי בדברי כמה מן הנואמים היום. אמרו שהכל רע, שהכל פסול, שיש הפקרות בטלוויזיה, שיש תוכניות מסולפות, תוכניות קלוקלות, ועוד ועוד. חשבתי שכל נאום כזה יסתיים במלים: על כן המנכ"ל, שהוא העורך, צריך ללכת.

תחת זאת, כל הנואמים האלה נסתיימו במלים: לכן יש לתת למנכ"ל גיבוי נגד העובדים שלו, צריך לתת לעורך גיבוי נגד עובדיו.

איזה מין מנכ"ל הוא זה, הזקוק לגיבוי הכנסת נגד העובדים שלו עצמו?

השר אמר: „ניתן כולנו (למוסדות רשות השידור) מפרעה נוספת של אמון, אשראי של אמון.“

אני אומר: לא. עברו שלוש שנים. אחרי שלוש שנים...

יגאל אלון: חבר הכנסת אבנרי, האמון על האמת, מדוע אינך מדייק בציטוט? מה אמרתי?

גם מנגינה יפה. יכולתי לחדש חידוש פרלמנטרי, ולשיר אותו מעל הדוכן. אותר על כך. הפזמון הוא: „אומר התקשייר - לא נורא, חבר; הלך הנ"ל - יבוא אחר.“

כך הולכים ובאים מנהלים, שדרנים ועורכים. נגד המצב הזה מתקוממים העובדים, ומאי בקם הוא חיובי, צורך ואפיוו יפה.

בימים האחרונים הצמיחה החברה הישראלית כמה וכמה אנשי-מופת.

כזה הוא דויד ניב. הוא שמע על שחיתות בעסקי הנפט שלא נגעו לו, פנה אל האחראים, וכשזה לא עור - הועיק את דעת-הקהל. בלחץ מעשהו, ואחרי מאבק ציבורי ממושך, נאלצה הממשלה, לבסוף, להקים ועדת-חקירה.

על אותה רמה בולטים עתה אנשי מחלקת החדשות של הטלוויזיה.

על מה הם זוחמים, גבירתי היושבת-ראש? לא על שכר, לא על כסף, לא על תוספות, לא על הטבות, לא על שום דבר חומרי.

הם זוחמים, הם מסכנים את עצמם, הם שוכתים, למען דבר שכודו בנגד אידואל ציי כורי: למען חופש המידע, למען טיב המכי שיר שהם מופקדים עייו.

הם דורשים, פשוטו כמשמעו: „תנו לנו לעבוד, תנו לנו לפתח טלוויזיה הראוייה לשמה, לפי מיטב כשרוננו תינו. הייתי אומר: „תנו לנו אפילו לשנות.“ נגדם מתייצבים הקומיסרים, העסקנים.

על מה יצא הקצף?

לא במקרה סירב סגן-ראש-הממשלה היום להשיב על קריאת-הביניים שלי: מדוע פרץ הטיכסוך? מדוע עלה פתאום רעיון-הנפל, שלא די במנהל כללי ולא די במנהל מחלקת-החדשות, אלא דרוש קומיסר.

מדוע? על מה יצא הקצף?

היה שידור שבו רואיינו נשות שכס, שיקיריהן כלור איס באשקלון. אני תמים-דעים עם חברת-הכנסת חייקה גרוסמן, שאמרה שעצם השידור הזה הוא אות כבוד למדינה ותעמולה מצויינת לדמוקרטיה הישראלית. חבל ששר-המיסטר לא הרשה לאנשי הטלוויזיה להיכנס לכלא אשקלון ולדווח על המציאות בין כתליו.

הראו הפגנות של הפנתרים.

הראו בצורה מאוזנת - ודווקא על כך יצא הקצף - מה אמרים שובתים ומעבידים בסיכסוכי-עבודה שר גים. לא הראו רק צד אחד, ועל המעבי, אלא הענו להראות גם את השובתים - ועל כך יצא הקצף.

הראו מכוניות של שרים, המפרות את החוק, כל אלה היו שידורים נכונים, לגיטימיים, לפי מיטב המסורת העיתונאית הדמוקרטית.

ראל למכשיר לביצוע כל מיני קנוניות של צרפת? הצרפתיים רצו למנוע את יציאתו מישראל במשך שבועיים אלה, וניצלו בטענות משפטיות פורמליסטיות,

בהעדר הסכם הסגרה. מצירי הוא יכול היה לנסוע לכל ארץ אחרת. אינני רוצה שיהיה כאן, אבל הוא יכול לנסוע מכאן. איזה עניין יש לנו להפוך את מדינת יש?